

Parten, hvis hans Sagfører er ukvalificeret til Procedure. Det er dog vel mere i Partens Interesse, at han kommer til at vælge en kvalificeret Sagfører, som antagelig uden større Vanskelighed kan sætte sig ind i de lokale og sociale Forhold, som det hidtil har været Tilfældet.

IV. Hvad angaar Udvalgsflertallets Bemærkninger om Erfaringerne fra fremmede Lande (p. 17), skal vi henvise til Mindretallets Bemærkninger p. 28 og 31 om Norges Forhold, et Land, med hvem det ligger nær at drage Sammenligninger. Men vi tilføjer, at Domstolsordningen og Proceduren i hvert Land har sine særlige Forudsætninger, og hvad vi søger at afgøre, er, om den Ordning, vi nu har haft her i Landet, er den rette eller ej. Dette maa afgøres efter vor Domstolsordning og vor Procedurereform.

V. At Sagførerinteresserne spiller en Rolle for Retsplejen, er vi langt fra at underkende. Men de særlige Konkurrencehensyn, som i høj Grad paavirker 1929-Udvalgets Flertals Betænkning, maa dog træde i Baggrunden overfor Retsplejens og derigennem Befolkningens Interesser.

Vi mener at maatte kræve, at alle Sagførere, der opfylder visse fundamentale Forudsætninger, skal have lige Adgang til at dokumentere de Evner, der efter vor For mening er nødvendige af Hensyn til Højesteret og de Parter, der jo skal repræsenteres af Sagførere.

Den Ordning, der nu gennem Aarhundreder har bestaaet her hjemme, blev ved Sagførerloven af 1868 omformet saaledes, at den nu kan siges at være demokratisk i Ordets bedste Forstand. Alt er lige for alle, kun de særlige Evner hjemler en Forskel. Om Monopol er der derfor i denne Henseende netop ikke Tale. Denne Ordning er der Grund til at bibeholde. Den fremmer Retsplejens Interesser og den virkelige Sagførerinteresse, der bør være at søge Retsplejen ved Højesteret bedst muligt repræsenteret fra Sagførerside, ligesom paa anden Side Dommerhvervet ved Højesteret bør søges bedst muligt varetaget.

De særlige Kvalifikationer, som efter vor Mening maa kræves hos den, der skal have Møderet for Højesteret, og som erhverves ved Studium og Arbejde, forudsætter, som tidligere fremhævet, bl. a. udprægede juridiske Kundskaber og Evner. Vi fremhæver dette, fordi ogsaa dette bestrides af Medlemmerne af 1929-Udvalgets Flertal, hvad der stemmer med dets hele Betragtning af Højesteret og dennes Betydning i Retsplejens Funktioner. Men ogsaa dette er et urigtigt Billede af de virkelige Forhold. Det er dog en almenkendt Sag, at Responsa af juridisk Karakter — ogsaa udenfor Processpørgsmaal — i Reglen netop indhentes hos Højesteretssagførere, og dette ikke alene af Lægfolk, men ogsaa af Sagførerne selv. I Virkeligheden er man ganske klar over, at Højesteretssagførerne maa være særlig udrustede i denne Henseende, fordi det er en Nødvendighed paa Grund af Højesterets særlige Karakter og de deraf flydende Krav til Proceduren.

VI. For saa vidt angaar 1929-Udvalgets Flertals Forslag om, at alle fremtidige Sagførere skal benævnes Advokater, skal vi gøre opmærksom paa, at medens Sagførerraadets Flertal efter sin nu indtagne Stilling maa komme til en ensartet Betegnelse for Sagførere, idet disse jo efter Raadets Flertals Forslag alle uden videre skal kunne procedere for alle Retter, er det paafaldende, at 1929-Udvalgets Flertal, der jo i sine Forslag fastholder Prøven for Højesteret, meget stærkt »pointerer« (p. 21 i. f.), at det ikke maa gives i en Sagførers Titel, at han ved sin Prøve har opnaaet Adgang til Møderet for Højesteret eller Landsret. Dette Forslag synes os kun at kunne være dikteret af Konkurrencehensyn. Overfor dette staar Offentlighedens selvfølgelige Krav paa at vide, hvem der har dokumenteret sine Procedureevner saaledes, at Højesteret (Landsret) har anerkendt ham som mødeberettiget, og den Paagældendes egen Ret, som ingen kan betage ham, til selv at meddele Offentligheden dette.

Hvilket Navn man ønsker Sagførere i Fremtiden skal have, er jo en Smagssag. Det er rigtigt fremhævet af 1929-Udvalgets Mindretal (p. 33), at dette Spørgsmaal bør løses ganske uafhængigt af det Forhold, der her er Genstand for Undersøgelse, og at en ny Titel i 30—40 Aar vil virke ganske forvirrende. Men under ingen Omstændigheder bør Navnet bruges til at skjule den Ret, man enten ved Landsretsprøve eller Højesteretsprøve har opnaaet.